

TU ESI
sasodīti
LIELISKS!

JEN SINCERO

YOU

are a

BADASS

DŽENA SINERO

TU ESI

sasodīti

LIELISKS!

ZVAIGZNE ABC

155(035)
Si 660

Jen Sincero
YOU ARE A BADASS

ISBN 978-0-7624-4769-5

© 2013 by Jen Sincero
This edition published by arrangement with Running Press, an imprint of Perseus Books LLC,
a subsidiary of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA. All rights reserved.

No angļu valodas tulkojusi *Paula Prauliņa*

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums, Paula Pauliņa, 2018
© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2018
ISBN 978-9934-0-7670-1

Maniem neizsakāmi mīļajiem atbalstītājiem –
tētim un brālim Stīvenam

*Vēl šodien, pēc visa šī laika,
Saule nekad nav teikusi Zemei:
“Tu esi mana parādniece.”
Skat, kas notiek, ja tā mīl!
Debesis izgaismojas.*

Rūmī

SATURS

IEVADS	9
--------	---

1. DAĻA KAS PIE VISA VAINĪGS

1. nodaļa. To man lika zemapziņa	19
2. nodaļa. Vārds, kas sākas ar D	28
3. nodaļa. Tagadnē kā balodis	35
4. nodaļa. Lielā Snauda	40
5. nodaļa. Priekšstati par sevi ir muļķības	47

2. DAĻA KĀ ATRAST LIELISKO SEVĪ

6. nodaļa. Mili sevi tādu, kāds esi	53
7. nodaļa. Es zinu, kas tu esi, bet kas esmu es?	64
8. nodaļa. Ko tu šeit dari?	71
9. nodaļa. Vīrs ar gurnautu	80

3. DAĻA KĀ TIKT LĪDZ GALVENAJAI DZĪSLAI

10. nodaļa. Ievads meditācijā	85
11. nodaļa. Tavas smadzenes ir tavs kalps	92
12. nodaļa. Vadi ar stakli	100
13. nodaļa. Dod – un ļauj dot tev	108
14. nodaļa. Pateicība: dopings ceļā uz lieliskumu	112
15. nodaļa. Piedod vai mokies	120
16. nodaļa. Atslābsti, Vilma!	128

4. DAĻA

KĀ JAU TAGAD TIKT PĀRI LIELAJAI SNAUDAI

17. nodaļa. Tas ir tik vienkārši, kad saproti, ka tas nemaz nav grūti	135
18. nodaļa. Vilcināšanās, pilnība un poļu alus dārzs	149
19. nodaļa. Drāma, ko rada pārslodze	156
20. nodaļa. Bailes paredzētas mīkstmiešiem	166
21. nodaļa. Miljoniem spoguļu	176
22. nodaļa. Saldā dzīve	188

5. DAĻA

KĀ ĶERTIES VĒRSIM PIE RAGIEM

23. nodaļa. Visvarenais lēmums	193
24. nodaļa. Nauda – tava jaunā labākā draudzene	203
25. nodaļa. Neaizmirsti paļauties	226
26. nodaļa. Darišana un paļaušanās	232
27. nodaļa. Augšup pa staru, Skotij!	243
Resursi	246
Pateicība	255

IEUVADS

“Tu vari sākt ar neko un no nekā, un ceļš radīsies arī tur, kur tā nav bijis.”

**Mācītājs Maikls Bernards Bekvīzs – izbijis narkomāns,
kurš kļuva par garīguma entuziastu un pēc tam –
par lielisku iedvesmotāju**

Savulaik es mēdzu domāt, ka šādi citāti ir pilnīgs mēsls. Tāpat es nesapratu, kāds, ellē ratā, ir to vēstījums. Un vispār – kāda man par to daļa? Es taču biju “vēsā meiča”. Tas mazumiņš, ko zināju par pašpalīdzības un garīgās izaugsmes pasauli, man šķita nepiedodami banāls: no tā dvesa izmisums, pārspīlēta svētulība un negribēti apskāvienu no nesimpātiskiem svešiniekiem. Un nemaz neminēšu, cik kritiska bija mana attieksme pret Dievu...

Tajā pašā laikā manā dzīvē bija ļoti daudz kā tāda, ko izmisīgi vēlējos mainīt, un, ja vien būtu spējusi tikt pāri savai augstprātīgajai vizīnes attieksmei, es ļoti labprāt būtu vērsusies pēc palīdzības. Protams, es dzīvoju tīri labi: biju izdevusi vairākas grāmatas, lepojos ar lielisku draugu pulku un tuvām attiecībām ģimenē, man bija dzīvoklis, automašīna, kas darbojās, pārtika,

zobi, apgērbis, tīrs dzeramais ūdens – salīdzinājumā ar lielāko daļu planētas iedzīvotāju mana dzīve bija īsts krējumps. Taču salīdzinājumā ar manu pārlicību par pašas spējām es biju, teiksim tā, neizteiksmīga.

Man vienmēr šķita: *vai TIEŠĀM tas ir labākais, uz ko esmu spējīga? Patiesi? Vai es nopelnīšu tikai tik, lai šomēnes nomaksātu īri? Atkal? Un vai pavadīšu vēl vienu gadu, satikdamās ar daudziem dīvaiņiem, iesaistīšos visās šajās nestabilajās, nekur nevedošajās attiecībās un sataisīšu vēl vairāk drāmas? Tiešām? Un vai es nopietni prātošu par to, kāda ir manas dzīves istā jēga, un jau miljono reizi grimšu šajā bēdu mukulājā?*

Tas. Bija. Tik. Garlaicīgi!

Sajūta bija tāda, it kā es vilktos cauri savai remdenajai dzīvei, vien laiku pa laikam piedzīvojot īslaicīgas lieliskuma dzirksteles. Un vissāpīgākais bija tas, ka dziļi sirdī ES ZINĀJU: patiesībā esmu īsta rokzvaigzne, manos spēkos ir dot un ņemt, un mīlēt uz pilnu klapi, es spēju gāzt milzu kalnus un panākt visu, ko vien esmu nolēmusi panākt, un... *Kas tad tas? Soda kvīts par nepareizu automašīnas novietošanu? Jūs laikam jokojat, ļaujiet paraudzīties! Es nevaru atļauties to samaksāt, šomēnes tā jau ir kāda trešā! Tūlīt iešu pie viņiem, un mēs parunāsim...* Un tā – tipu, tapu – es devos prom, kārtējo reizi pievērsusies kaut kādam mazsvarīgam sīkumam, lai pēc dažām nedēļām atkal attaptos, prātojot, kā ir paskrējušas šīs nedēļas un kā tas iespējams, ka vēl aizvien tupu savā noplukušajā dzīvoklī un ik vakaru vienatnē ēdu lētus tako.